

PAP BALÁZS

BOB PRIEST: FEJEZET, AMELYBEN TRIÁSZUNK EGY KICSIT MÉLYEBBRE SZÚR A KELLETÉNÉL, MAJD KÖTSZERT KÍNÁL*

*„Bridge-it! Nyertelek, s vesztettem ládd,
nem láttál szappant, és nem járt duschbad,
ám ajkak – mint macskát – mostak, tudom,
de vonztál, mint mágnes, s én mentem vakon.
Az ölelés tűzforrón karodba zárt,
hempergve raboltuk a vágy- bazárt,
s gyaláztunk templomot, mecseteket,
azóta kenek, meg ecsetelek.”*

JOSEPH FLYMAN:

A kártyajátékos naplója 74. party

Mindent megpróbáltam, hogy a Happy Crab-ből ne a legrövidebb úton jussunk el Catherine lakásáig. Hiába. Szemlátomást egyre fogyott tőlem a kedve, amióta lelepleztem előtte kis fiüllentésemet. Azt mondogatta, hogy az etnikai problémákra különösen érzékeny és az ezekkel való legapróbb vicc is rasszizmus a szemében. Én balga meg kapucnival óvtam magam az esőtől, utólag visszagondolva olyan erős Ku-klux-klan víziót ébreszthettem fel benne, hogy csicsogott. A ház előtt esze ágában sem volt, hogy felajánlja, hogy fent egy teát főz, sőt úgy köszönt el, hogy örvendett, de nem túlzottan. Megpróbáltam telefonszámot kérni, a telefonkönyvhöz utasított, ebédre hívtam, fogyókúrárt emlegetett, a moziműsorral már elő sem hozakodtam.

Felment s bár az ajtó csapódása nem volt aggodalomkeltő – reményteli sem.

Beugrottam az első telefonfülkébe, szerencsémre az s-es lapok megvoltak és másfél óra alatt nyolc abban az utcában lakó Seymourral beszélgettem. Ketten közülük még ebédelni is hajlandók lettek volna.

Visszaballagtam a Happy Crab-be és először korong, majd tajt, végül sakál részegre ittam magamat. Felébredvén még kavargott a víz a csészében; mint hamarosan kiderült a gombon felejtettem a könyökömet, és amint felálltam a térdelésből, meglepve tapasztaltam, hogy az ajtó nem a nappalinkba, sokkal inkább egy bárféfébe vezet. Kértem egy gyógy-sört, majd megkérdeztem a pincérlányt, hogy egészen véletlenül nem a Catherine nevet kapta-e a keresztségben.

Mosolygott kajánul, és azt kérdezte, hogy honnan tudom, hiszen még a kitűzője sincs

* Részlet Bob Priest: Catherine, Helga, Alex, a Realitás meg én című regényéből. (Ford.: Tóth-Szabó Béla.)

rajta. Az ember az ilyet megérzi, mondtam, még azelőtt, hogy megfogtam volna a kezét. Közel három győgsört ittam miatta, meg ugyanannyi kávé, és egészen helyrebillentem. Tisztán érthető 'r'-betűkkel diktáltam a taxinak a címemet, tökéletesen adagoltam a borralalóját és akkor sem bicsaklottam össze, amikor Catherine-t átemeltem egy tócsán. Rodrigezék előtt megkísértett ugyan a taccsmanó, de görnyedvén közelről láttam Catherine tekintélyes ülepét és az ezokból mixelődő tesztoszteron-adrenalin koktéll megóvott a nagy placcstól.

Aztán szerelmeskedtem egyet Feriékkel.

Nem panaszkodom, két emberes numera volt. Egyszerű szobámban majd minden fél köbmétert közelítő, vagy annál nagyobb térfogatú tárgy szerepet kapott, sőt az ennél apróbbaknak is mintegy öt százalékéa.

Különösen szeretnék megemlékezni Merlin nevű plüsskutyámról, aki kalandos előéletem minden addigi epizódjának stabil – szigorúan passzív – tartozéka volt, ám számára ez lett az utolsó alkalom, hogy valami szép, vagy valami egyáltalán történjék vele, ugyanis másnap dél körül a kandallónkba került ágyneműmmel együtt.

Kéjes élvezettel néztem, amint szegény Merlin fülén szalad a kis gonosz buzeráns, és lassan ráolvad a kitinpáncél, eltömítve légcsőveit. Tulajdonképpen azt sem igen bánom, hogy olló és zsilett segítségével megfosztattam mindenféle szőrneműtől, tudniillik ha valami, akkor ez valóban nyereség volt: sosem értettem, hogy tud élvezet töről fakadni, azóta meg csak tapasztalom, tapasztalom.

Egy szó, mint száz a Happy Crab-et nem látogattam meg többé. Catherine-nel sem beszéltem soha, hívott ugyan, de mindig letagadtattam magam Alexszel, vagy egyszerűen én mint Alex letagadtam magamat. Ráadásul a parazitáktól függetlenül is olyan töménnyé desztillálódott lelkemben az az este, hogy alig tudtam rá gyomorforgás nélkül gondolni. Mintha cápauszony leves helyett egyszerű száraz zsömlét enne az előbbire vágyó, úgy voltam kielégítetlen. Nagyon hiányzott Seymour doktornő.

Persze, hogy el akartam feledni.

Mindent megtettem, hogy elfelejtsem. Dözsöltem és degeszre zabáltam magam a legkülönfélébb nőkből. Nem kínálkozott egyéb stratégia, hiszen Alex és Helga nem nagyon vette tekintetbe magányomat, volt, hogy a fürdőszobára több mint két órát kellett várnom úgy, hogy egyetlen társaságom a kvízműsor volt, meg a temérdek szappanopera. Nem mondom, egy-két alkalom erejéig szórakoztató volt, amint a kulcslyukon végignéztam, mit is csinálnak a zuhany alatt, de miután megállapítottam, hogy Helga teste talán csak szépült, mióta utoljára láttam, illetve, hogy mellei túllógnak azon a képméreten, melyet egy apró lék biztosít a kukkoló szemnek, maradt a tévé meg az éppen megihatónak ítélt lötyty. Aztán meg az éppen megkaphatónak tűnő nő.

Volt egy pösze óvónőm, aki idegborzolóan dekadens volt és érfelvágással fenyegetőzött, ha hajnalban hazamegyek, persze hazamentem és persze, hogy nem vágott fel az égvilágon semmit, inkább taxival követte a taximat és bebocsátásért kuncsorgott majd fél órát. Helgának köszönhetem, hogy elment, ugyanis bájos exmenyasszonyom tündérien alakította a házsártos nej szerepét, úgy leüvöltötte a szegény dedóvót, hogy raccsolni kezdett, s ez a pöszeséggel együtt meglehetőst komikusan hatott. Aztán engem is leüvöltött, immár

hatszemközt, Alexszel kiegészülve, hogy utoljára húzott ki a szarból, próbáljak meg viselkedni, lehetőleg úgy, hogy húsz évesnél idősebbnek saccoljon az is, aki először lát.

Mondtam, jó.

Persze kisvártatva berúgtam és a szoba félhomályában fotelhuzatnak álcáztam magam, csak időnként előhuppanó ütemes csuklásom rázott ki ritkázva abszolút smakkoló szerepemből. Fotelhuzatként az élet szép. Meghallgattam a szomszéd szobából egy Alex-Helga szuszogó-, sóhajtóduettet, kisvártatva végigsiklaltam szemem az anyaszült meztelen Helgán, amint a mélyhűtőhöz járul és némi fagyalt- és tejszínhabneművel visszatipeg szobájukba, aztán nem túl sokkal később ritmikus hukkogással közvetíttem a napfelkeltét az ébredő gurámiszakasznak.

És így tovább.

Rohadt egy hónap volt. Néha szobroztam órákat a Catherine-lak előtt, egyszer láttam is drága donnámat hazaérkezni, kikövetkeztettem, melyik lehet az ő ablaka és próbáltam bekukucskálni, reménytelenebb próbálkozásom azóta is kevés volt életemben.

Aztán jött egy Rita meg egy Brigitte, volt egy Erica, egy Wendy, egy picit elhúzódo Heather és egy teljes héten át egy Karen.

Neki igen sokat köszönhetek, többek között azt is, hogy e regényke címében szerepel Catherine neve. Egy szupermarketben találkoztam vele, éppen levetkőztem a minden napra egy liter mániámat, és gyümölcslevekkel igyekeztem Hondám felé. Ő mellettem parkolt és épp lemerült akkumulátorát változtatta bűnbakká, bután rugdosta autója kerekét és csúnya szavakat is mondott rendszeresen. Köszöntem, majd öt perc türelmét kértem és visszacamogtam az üzletbe egy bikazsinórért. Tíz perccel később már dohogott a motor, a kábelt neki ajándékoztam, majd azt tanácsoltam, hogy a legritkább esetben hagyja autóját felkapcsolt reflektorral és működő ablaktörlővel nem kurtára saccolt shoppingjai idejére. Köszönte minden jótettemet, majd még egyszer csúnyákat mondott, hogy neki már úgyis mindegy, most tart másfél órás késésnél, sosem jön neki össze semmi, olyan nyomorult, pedig ez rendes alaknak tűnt a telefonok alapján (és itt már csendesen pityergett) meg hogy ő nem volt sohasem kéjsóvár, először kezdeményezett nő léteire telefonszexet az első beszélgetésük alkalmával, de olyan ártatlan volt a hangja, hogy csak a harmadik beszélgetésnél mert volna ilyet és ha valami, akkor ez biztos. Ekkor már zokogott a vállamon.

Két óra múlva meg csókolóztunk.

Borzalmas volt. Zokogásízű volt a szája: sós meg slájmós. Zuhogott kint az eső és még mindig abban a vacak parkolóban evett a fene bennünket, verte a víz felettünk a bádogot, mint betépett néger a tamtamot. Karen meg kezdett jó kedvre derülni s ezt jelző erősen sliccen markolt gyönyörtelenül. Erre én megfogtam bal mellét, amely állagra egy megereszkedett, kiszolgált laticelből tömött szivacspárnára emlékeztetett, alakra pedig tizenöt-húsz centinyi tűzoltófecskendőt idézett. Jobb melle hasonlóképpen, talán csak a tömlő mérete volt valamivel hosszabb. Kapva az alkalmon felrántotta topját.

Hason én annyi narancsbőrt addig soha nem láttam, ráadásul aszott testéhez képest aránytalanul tág volt, mintha a teremő elbambult volna és négy számmal nagyobb bőrtömlőbe csomagolta volna a csontokat meg a húst, meg minden alkotóelemet, ami elengedhetetlen hatvan-hetven évnyi humanoidként való léthez. A *Békaegérharc* jutott eszembe róla,

vagy egy másik, tizenöt énekes eposz, ami Alex kávéfőzővel megejtett gigászi küzdelméről szól dörgő hexameterekben, veretesen. Túlméretezett forma elenyésző tartalommal. Azért is jó az eposzt említeni, mert a Karen mellcsíkjain kígyózó ráncok bizony in medias res-nek tünnek a rátekinthető szemnek a távolságtól teljesen függetlenül.

Suttyomban becsippantottam az autóriaszót, minek okán első szélesebb mozdulatára visítani kezdett, véget vetve annak a komolyan belforgató mozdulatsornak, melyet vélhetően célíg tervezett a szentem, de kiviteleznie csak három százalékban sikerült, a sliccemet ugyanis kibontotta.

Megmenekedtem. Átültettem a saját kocsijába a nagy ijedtségre való tekintettel, aztán visszaültem saját magamhoz, és olyan sebesen hazatéptem, mint a villám. Picit elegem volt magamból. Meg untam a sok Catherine-pótlót.

Hogy hol árulják a jókedvet, persze nem sikerült kinyomoznom.

Karen meg megtalált. Csengettek és ott állt félig a küszöbön, mint egy leszázalékolt faszkerág, mutatóujjával tekergette a haját és bebocsátást kért. Megkapta.

Alexék nem voltak otthon, minden esélyem megvolt rá, hogy tanúmentesen erőszakoljanak meg s helyzetemen csak annyival próbáltam gyorsan javítani, hogy megkínáltam mentolos rágóval, mintegy megfenne a lenyakazásomra kirendelt bárdot. Aztán elkezdődött a tortúra. Legalább negyed óra órába telt, mire lelket vert belém, és onnantól nem is volt olyan varacskos a dolog, mint ahogy elképzeltem. Egészen homogén anyaggá sikerült gyurmáznom a laticelt és működött a módszer: ha hanyatt feküdt, a háta mögé tömködtem a fölös bőrt, így egészen emberi alakot öltött. Aztán felült, visszatorzult, majd hazament.

És mindez kétszer ripléj.

Életem aktuális fatrasa! Oh Molinet!

A harmadik alkalom előtt ellenszenv tablettákat szedtem és a legundorítóbb, legkiálthatatlanabb énemmel is megismertettem szegényt. Mondhatni elbizonytalanodott. Több száz dolláromba került, hogy egy call boyt leszerződtessek neki egy hétre, illetve rávegyem, hogy ő kezdeményezzen telefonbeszélgetést, azt a látszatot keltve, hogy ellenállhatatlan vágya kerekedett Karen lebűntetgetésére. Épp akkor csendült meg a telefon, mikor a lány nál üldögéltem.

Négy deci viszkinyit beszélgettek. Sugárzó arccal tette le a kagylót és átnézett rajtam. Aztán megállt előttem, kigombolta a blúzáat lehajolt, két melle tikitakizott előttem, és azt mondta, hogy itt az ideje, hogy elköszönjek szépen e két csodától, lévén randija lesz egy, a hangja alapján nálamnál sokkal többre képes palival. Mondtam, hogy viszlát. Megkérdezte, akarok-e búcsúpuszit adni nekik, mondtam, hogy nem, köszönöm, csak nehezíteném amúgy sem könnyű helyzetemet. Jó, mondta, elkezdett begombolkozni, és hátrálván úgy elesett a szőnyegben, hogy el kellett fuvarozni a kórházba.

És ki volt ügyeletes?

Úgy bizony, édes Catherine-em. Megállt előttünk, mosolygott és megkérdezte, hogy összetartozunk-e. Karen kategorikusan visszautasította a feltételezést, sőt egyenesen kikérte magának, „Ő csak egy segítőkész ismerős.” – ezt mondta pontosan.

Jól begipszelték a kezét, én meg beraktam egy taxiba, hogy ne is lássam többet. Aztán visszamentem Catherine-hez. Feleslegesen.

Munka közben ne zavarjam, várják a betegek, este sem ér rá, meg a fáj a feje, semmi kedve hülye, rosszhumórú britekhez, meg különben is randevúja van, ha orvosi segítségre van szükségem és ő szolgálatos, akkor, de csak akkor, pusztán kényszerből áll velem szóba.

Elsompolyogtam. Egy árva beteg nem várt rá.

Lassan hajtottam hazafelé, amikor is ötletem lett. Lefékeztem, kiszálltam a kocsiból és teljes erőből lefejeltem az első villanyoszlopot. Ömlött a vér az orromból, meg szédültem, mint egy részeg, de nagy nehezen sikerült visszaszállnom a kocsiba, majd a kórházhoz brummogni.

– Na, ezt ugyan hol szedte össze? Martin Luther King védelmére kelt egy kocsmában, vagy az élete árán is kimentett a börtönből néhány igazságtalanul bekasznizott kínai fiatalokért? – kezdte Catherine.

– Nem. Leféjeltem egy villanyoszlopot.

– Pompás. De ugye csak azért, hogy beszélgethessünk?

– Pontosan – feleltem.

– Nézze, nem hiszem, hogy így történt, ha mégis, akkor viszont nem fogom épeszűnek gondolni, és ne is remélje, hogy dilinyósokkal leülök kocsmázni – azzal két hatalmas szempont dugott az orromba és kitéssékelt.

Dolgozott bennem Karen viszkije és nem türtem, hogy vesztésre állok. Beültem a kocsiba és előkerestem a szerszámosládát. Meglett a sniccerem.

A kopogást tiltó táblát figyelmen kívül hagyva bezörgettem.

– Már megint mi van? – elég idegesnek tetszett.

– Bocsánatát kérem, de az előbb megfeledeztem a lábamról. – mondtam félve és halkan.

– Mi a baj a lábával? Meghúzódott fejelés közben?

– Nem egészen – feleltem, azzal elépottyantottam az asztalra legkisebb lábujjamat.

– Remélem, hogy csak részeg és nem teljesen bolond. Maga szerencsétlen... Vegye le a cipőjét. Ne gondolja, hogy ezzel megenyhít, csak megijeszt. Honnan van ilyen éles kése? – aztán szépen csendben harmincöt percig hímezte a talpamat – Nem akarom többet látni. Mentővel vitessen haza, vagy hazaér balesetmentesen, Mr. Priest?

– Megoldom – mondtam csalódottan. – Azt hiszem, megoldom.

Persze megint csak a kocsiiig jutottam. Annyira ingerkedett a nyitott szerszámosládá. Ittam még egy picit, majd úgy döntöttem, hogy legyen Karen az utolsó nőm, inkább meghalok. Fáradt voltam, csalódott, majdnem alkoholista, kellett a francnak az egész reménytelen Catherine-téma. Megfogtam a harapófogót és úgy döntöttem, hogy kitepem a jobb kulcsontomat.

Kezdetnek jó lesz.

Rácsipeszeltam, megmarkoltam, de esze ágában sem volt kiszakadni. Cibáltam vagy tíz percig, ez persze csak arra volt jó, hogy soha többé ne lehessen kinyitni. Rám szorult.

Ennek öröme elaludtam. Másfél órával később ébredtem eszméletlen orr- és lábfájásra, meg arra, hogy lóg rajtam egy harapófogó. A pólóm csurom vér volt, a cipőm úgyszintén, a kulcsontom körül dörzsölt sebek. Megijedtem magamtól. És ami a legszörnyűbb volt az egészben: a fogó tényleg nem engedett.

Indítottam felhajtottam a járdára egy telefonfülkéhez. Behúztam a kagylót a kocsiba és felhívtam a tudakozót, majd a kórházat. Még bent volt Catherine.

– Ne haragudjon, hogy zavarom Seymour doktornő, Bob Priest vagyok, talán emlékszik rám, volt ma egy orrvérzésem, meg egy...

– ...lábujjfelvarrása, emlékszem. Mit akar?

– Egy picit kiborultam akkor, azt hiszem részeg voltam, nem szoktam ilyeneket csinálni, mindegy. Itt vagyok a kórház előtt egy Hondában és még egy kis baleset ért, de nem merek bemenni. Nem jönne ki hozzám?

– Komolyan gondolja, hogy egy cefreszagú öncsonkítóhoz kimegyek? Ne vicceljen már Mr. Priest!

– Mr. Hyde halott, csak Jeckyl van itt. Kérem, drága doktornő, mindattól függetlenül, hogy azt hiszem, magába habarodtam, és pillanatnyilag nem nagyon tudok mit kezdeni magammal, én egészséges életigenlő ember volnék, ráadásul, ahogy józanodom, úgy érzem egyre komikusabbnak és vállalhatatlanabbnak a helyzetemet. Nem perverzként, hanem elesettként hívom.

– Nézze, kimegyek, utoljára, de csak, ha megígéri, hogy semmilyen kárt nem tesz magában ezután. Ha mégis, nem leszek hajlandó ellátni. Keríték magam helyett egy másik orvost.

– Megígérem.

– Hol van pontosan?

– Mikorra kiér, a főbejárat előtt leszek. Honda. Nyakig egy Hondában. Hozzon valami feszítőszerszámot!

Azzal letettem. Aztán meg átgurultam a kórház elé és soha nem izgultam úgy, mint aztán.

Hamarosan nyílt az ajtó és kilibegett. Lehúztam az ablakot, ő meg behajolt.

Diagnosztizált és azt mondta:

– Jesszusom, maga bolond! – és onnantól kezdve hangosan nevetett vagy két percen át.

– Maga örült! Ezt gyakran csinálja?

– Nem – mondtam megszeppenve. – Most debütáltam. Tud segíteni?

– Megpróbálok – mosolygott, majd megkerülte a kocsit és behuppant az anyósülésre. – Csak nem gondolja, hogy így közelebb kerülhet hozzám?

– Nem gondolok én már semmit sem – mondtam lehangoltan. – Az égvilágon semmit nem gondolok.

A szerszámokból előkotort egy csavarhúzó, és szétfeszítette a makacs fogót.

– Na megvolnánk. Bemegyek. És remélem, nem kell többet így találkozoznunk. – kinyitotta az ajtót és jobb lábával az aszfaltra lépett. – Holnap este mit csinál?

– Azt hiszem, még józanodom.

– Fél nyolckor csöngessen be hozzám, ha gondolja. Van némi esélye rá, hogy ajtót nyissak. És ha nem késik sokat, még vacsora előtt elér. Még az is lehet, hogy farkaséhes leszek, tán az is, hogy nyitva lesz a kedvenc francia éttermem.

Kiszállt és becsapta az ajtót.

– Na bumm! – mondtam és hazahajtottam. Persze, hogy beleszálltam a házunk előtt egy szemetesekukába, persze, hogy kiesett a tamponom.

Négykor Alex keltett, hogy feriszagú a kocsi orra, van-e kedvem elmesélni, hogy mitől. Nem volt kedvem, de elmeséltem, egyúttal megkértem rá, hogy ha lehet, kurtítsák meg az aznapi fürdőszobai hancúrt, ugyanis eltökéltem, ma emberré szobrászkodom szétesett testemet.

Két órámba tellett, de egész szép eredményt értem el.

Akár szóba is álltam volna magammal.

Fél nyolckor Alette sírvirágára emlékeztető ibolyacsokorral csengettem be Catherine-hez. Üde volt és illatos. Catherine is. Megkérdezte, kérek-e egy pohár valamit, majd azt, hogy zavar-e, ha ő kér. Buta voltam és szellemtelen. Ráadásul szerelmes.

Nem tudtam mit kezdeni azzal, hogy előttem az esély, böjt utáni sonkaként, sok-sok csípős cseresznyepaprikával.

Magam is meglepődtem, hogy milyen kurtán ért véget a már-már kínosba váltó este. Tízkor már otthon voltam és egyedül.

Alex tévét nézett, Helga haját szárított és egyikük sem értette, mi ez a levertség.

– Faszt csináltam magamból, sok tejszínhabbal – mondtam keserűen. – Ráadásul még tegnap.

– Az jó – mondta Helga a hajszárítót addig kikapcsolva. – Abból csak jó süllhet ki – majd folytatta a berregést.

Megfogtam a telefont és a szobámba mentem. Letargikusan indult a beszélgetés, mégsem tűnt esélytelennek, pár perc után mosolyogni is lett kedvem. Nem tudom, miért nem sikerült mindez három dimenzióban egy asztallal elválasztatva. Úgy éreztem magam, mint egy aszaltszilva vörösborban. Eleinte száraznak, majd szépen lassan felduzzadónak. Catherine kuncogva hallgatott, aztán megkérdezte, másnap van-e szabadidőm. Persze, hogy volt, a szombatokat sok szabadidővel szerelik fel.

Átkopogtam Alexékhez, hogy elmondjam nekik, a tejszínhab tényleg jó. Benyitottam és úgy tűnt, éppen nagyon tudják.

A másnap már nem az volt.

Kirándulás Catherine Fordján, kockáspléd az óceánparton, puszi a gézbe bugyolált kislábujjamra, vattacukor, sült hal, diétás kóla, gyorsajtásbíráság, ajándék horgászbót, bűvár-szemüveg, nemhoztunkfürdőruhát.

Csendes partszakaszt kerestünk, ahol még a madár se, hogy majd ruha nélkül merítkezünk meg.

Félmeztelenül álltam már, épp azon töprengtem, fáj-e a lábujjam, mikor lehorgasztott fejem emelvén Catherine-t pillantottam meg meztelláb, drapp bő nadrágjában és almazöld melltartóban, amint számonkérően rám néz:

– És a tegnapelőtt frissen műtött lábujj? Beleteszed a sós vízbe? Nem javallom...

Azzal közelebb lépett és karamellédes meggyszín csókot gyúrt a számba. Hol kimért, hol fúrge volt nyelve s nem tudom, miképp, de elérte velumomat is, körmeivel végigékezte hátamat, meztelen, homokos talpával hátulról berogyasztatta térdemet és ledöntött a fővenyre. Én ujjaimmal a melltartó pántjával bibelődtem, s mikor végre sikerült leimádkoznom, nem nagyon hittem, hogy földi lény lehet ennyire gyönyörű. Nem tudok ily tökéletesen

eltalált arányokról, a gyémánt atomrácsa káosz ahhoz a testhez képest. Nem hagyta, hogy sokáig nézzem, forrón szájon csókolt. Vagy tíz canso redondát írt mélyen a számba, s féltucat coblas unissonanst, strófákat timbre-ekkel, strófákat refrénekkal, balladákat rapszódikus ütemben, indulókat pergőn, elégiákat, s mikor combjai közé fúrtam ujjaimat, egy ódát is.

A líra; és alatt...

Egy Catherine-nyi tökéletesség. Csak és kizárólag ennyi van a világegyetemben. Minden létező emberi faj erőnye, hiba nélkül.

Csókja, soha nem tapasztalt vadság, meg nem ismert édesség. Olyan ízlelőbimbóimnak szolgáltatott munkát, melyek addigi életükben egykedvűen hitték, hogy anélkül fognak elrohadni, hogy valaha valami értelmet adott volna létüknek. Catherine pedig adott az ő létüknek csakúgy, mint az enyémnek.

Bőre sima volt, mint a márvány, forró, mint alattunk a fövény és illatos, de önmagától, semmi műillat, semmi deo. Lábszárán sosem borotvált mikroszkopikus pihék, ugyanígy köldökénél, hónalja hasonlóképp, lábfejének ívéhez fogható lábfej sosem is létezett, bokája vékonyan, vad ínrajzok nélkül, akár csuklója, nyelvnek végtelen comb, az által alig deformálhatóan, hosszú kecses nyak, a legszebb valaha látható arc, gyönyörű haj, néhol alattomban megtapadt zselégumókkal.

Mámoros voltam akkor is, mikor felállt és az autóhoz szaladt. Visszaérve megint megcsókolt, majd kigombolta a nadrágomat. Meztelenre vetkőztetett, zsebéből egy nejlonzacskót húzott elő és belebugyolálta beteg lábamat. Kegyetlenül, másra nem is figyelve. Aztán hirtelen, mint egy emberré váló sellő, kicsomagolta magát szűk szoknyájából és a víz felé rohant. Én meg utána. Bár jobbára szökdeltem.

És akkor kisvártatva megértettem, mire jó a bűvárszemüveg.

Meg lett egy Catherine-em.